

Sygn. akt III KK 419/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **S. M.**

skazanego za czyn z art. 226§1 k.k., art. 224§2 k.k. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 24 października 2022 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 8 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka 1292/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Chrzanowie
z dnia 7 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 945/20,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. (Kancelaria Adwokacka w C.), obrońcy z urzędu S. M., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa złotych, osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego S. M. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Chrzanowie wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2021 roku, sygn. akt II K 945/20 skazał S. M. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, z obowiązkiem jej odbywania w systemie terapeutycznym oraz orzekł w pkt III, V, VIII

zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonych i świadczenie pieniężne na rzecz fundacji.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 8 listopada 2021 roku sygn. akt IV Ka 1292/21 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie wniósł obrońca skazanego, zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

a) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, względnie ich pobieżną analizę, przejawiającą się w bezkrytycznym przyjęciu, iż zarzuty apelacyjne są niezasadne podczas kiedy obowiązkiem Sądu Okręgowego była wszechstronna kontrola wniesionego środka odwołania i odniesienie się w wyroku do całości zarzutów podniesionych w środku odwoławczym, które to uchybienie ma istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, w sytuacji kiedy Sąd odwoławczy jest zobligowany wskazać, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne.

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez uznanie przez Sąd drugiej instancji, że Sąd Rejonowy w Chrzanowie dokonał wszechstronnej i wnikliwej oceny materiału dowodowego podczas gdy ocena sądu pierwszej instancji była dowolna oraz niepełna, czego wyrazem jest uznanie przez Sąd Odwoławczy, że dowód z zeznań świadków P. K., M. S., T. M. jest wiarygodny podczas gdy wersja zdarzenia niekorzystna dla skazanego nie znajduje oparcia w pozostałym materiale dowodowym, co świadczy o niedających się usunąć wątpliwościach, które winny zostać uwzględnione na korzyść skazanego, a w efekcie skutkować uniewinnieniem skazanego od przypisanych mu czynów z art. 226 § 1 k.k., art. 224 § 2 k.k., 207 § 1 k.k., które to uchybienia Sądu drugiej instancji doprowadziły do błędu w ustaleniach faktycznych w postaci ustalenia, że:

- skazany S. M. w dniu 8 sierpnia 2020 r. w miejscowości P., znieważył funkcjonariuszy Komisariatu Policji w A., asp. P. K. oraz asp. M. S. podczas i w związku z wykonywanymi przez nich czynnościami służbowymi,
 - skazany S. M. w dniu 8 sierpnia 2020 roku kierował groźby i wywierał wpływ na asp. P. K. oraz asp. M. S. celem odstąpienia przez nich oraz zaniechania czynności służbowych,
 - skazany S. M. w okresie od 27 marca 2019 r. do dnia 30 października 2020 r. znęcał się w sposób psychiczny i fizyczny nad matką W. M. oraz ojcem T.M. a w konsekwencji do utrzymania w mocy wyroku Sądu 1 instancji.
- c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez odmowę wiarygodności wyjaśnień skazanego, w zakresie jakim ten utrzymywał, iż nie dopuścił się popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 1, II i IV wyroku, podczas gdy wyjaśnienia te były konsekwentne, logiczne oraz korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 8 listopada 2021 r. sygn. akt: IV Ka 1292/21 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego S. M. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535§3 k.p.k.

Na wstępie rozważań podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie prezentuje konsekwentne stanowisko odnośnie tego, że kontrola kasacyjna nie może obejmować: ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zasadności oceny dowodów i wysnutych z tej oceny wniosków, oceny wiarygodności zeznań świadków dokonanej w ramach zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk), jak również samego kwestionowania treści opinii biegłego i

polemiki z jego wywodami (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2019 roku, III KK 112/19). W orzecnictwie Sądu Najwyższego od wielu już lat dominuje także stanowisko, odnośnie tego, że orzekając w trybie kasacji nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny kontrolować poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł postępowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (por. St. Zabłocki, Przegląd orzecnictwa Sądu Najwyższego - Izba Karna, Palestra 1997, nr 1 – 2, str. 209).

Tymczasem z treści analizowanej kasacji wynika wyraźnie, że obrońca skazanego S. M. stawiając zarzuty obraży art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. i art. 7 kpk w zw. z art. 433§2 k.p.k. oczekuje, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym dokona ponownej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu meriti i zaaprobuje alternatywną ocenę materiału dowodowego przedstawioną w nadzwyczajnym środku zaskarżenia w zakresie dowodów wymienionych w zarzutach z punktu 1 ppkt b i c, tj. przyjmie wersję zdarzenia korzystną dla skazanego. Tego rodzaju stanowisko skarżącego jest bezpodstawne i niedopuszczalne, gdyż wielokrotnie podkreślono w orzecnictwie Sądu Najwyższego, że specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala na prowadzenie dublującej niejako „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2017 roku, III KK 27/17, Lex nr 2335984). Należy bowiem wskazać, że Sąd Okręgowy w Krakowie działając jako sąd odwoławczy dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Sąd ten w sposób właściwy, rzetelnie i na wystarczającym poziomie szczegółowości odniósł się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego S. M., który zarzucał Sądowi I instancji zarówno obrazę przepisów postępowania, błąd w ustaleniach faktycznych jak również obrazę przepisów prawa materialnego (z powodu tzw. ostrożności procesowej), a zatem w pełni i w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk, co wynika z pisemnych

motywów wyroku zawartych na str. 3-14. Analiza przedmiotowej kasacji oraz jej uzasadnienie uprawnia Sąd Najwyższy do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego w postaci art. 433 §2 kpk jak i z art. 457 § 3 kpk zostały sformułowane instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Krakowie w zakresie oceny poszczególnych dowodów wymienionych w zarzutach. Podkreślić również należy, że sam fakt rozpoznania przez Sąd drugiej instancji postawionych w zwykłym środku odwoławczym zarzutów w sposób, który nie satysfakcjonuje autora apelacji, nie oznacza, że doszło do obrazy wymienionych przepisów prawa procesowego tj. art. 433§2 k.p.k. lub też art. 457§3 k.p.k.

Mając zatem na uwadze treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku uznać należy, że Sąd Okręgowy w Krakowie w pełni i w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk. Zaś rezultatem tej kontroli było zasadne utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, co do winy, sprawstwa, kar jednostkowych, kary łącznej, orzeczonych środków karnych i orzeczonego wobec skazanego terapeutycznego systemu wykonywania kary pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy nie dokonywał zatem w ramach postępowania apelacyjnego samodzielnie nowych ustaleń faktycznych, jak też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a w związku z tym nie mógł więc dopuścić się obrazy art. 7 kpk wymienionego w zarzucie z pkt 1 ppkt b i c. Podkreślić należy, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. może być podnoszony w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Z wyżej wskazanych powodów kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna na podstawie art 535 § 3 kpk. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zaś na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[as]